

nemlig det, at der bliver et virkelig dansk Nationaltheater, vil langt lettere kunne naaes, naar den saaledes har frigjort sig for den hele oeconomiske Side; den vil da bedre kunne lægge Effekten paa sine Fordringer i kunstnerisk Henseende. Er det nuværende kongelige Theater end et Nationaltheater i en vis Forstand, fordi det er det Æneste, Staten understøtter, er det dog langt fra, at dets Skuespil altid ere nationale; men i saa Henseende vil Staten, hvis vort Forslag vedtages, kunne træde til og sige; Kun de og de Stykker til-lade vi at spilles, eller i alt Fald: Kun dem understøtte vi. Den kan da ogsaa tage Hensyn til, at Ballet og Opera maaskee hidtil ere komne til at spille en større Rolle, end de efter vore Forhold burde; jeg er entig med den ærede Ordfører i, at Operaen har en ganske anden og stor Betydning end Balletten, men i saa Henseende give vi jo ogsaa Regjeringen fuldstændig Frihed til at lempe sig mere eller mindre efter Forholdene, saaledes at den kan varetage netop de Interesser, som den finder ere de rigtige. Det glæder mig i alt Fald, at den ærede Ordfører udtalte, at Balletten er Noget, hvis Kunstværk ikke heller han forstod; der vilde allerede være vundet en Deel ved, at den blev betydelig indskrænket. Jeg troer saaledes, at man kan sige, at baade i oeconomisk og kunstnerisk Henseende vilde det være en Binding, om vi kunde faae det Forslag, som er stillet af Mindretallet, til at træde ud i Livet. Men her møder os, siger den ærede Ordfører, den store Vanskelighed, at vi ikke kunne komme til at sætte det i værk uden at afskedige alle dem, der nu ere ansatte ved Theatret, sætte dem paa Rentepenge og siden pensionere dem, og derved ville vi give dem en Selvstændighed, som vilde sætte dem istand til at stille deres Fordringer høiere og maaskee sprede sig til andre Sider. Ja, det er jo vist nok, at saaledes kunde det gaae, men jeg troer dog ikke, at det er rimeligt, at det vil gaae saaledes; der kan vel være dem blandt Skuespillerne og Kunstnerne, der ville forlade Theatret og søge Erhverv paa anden Maade; men jeg troer, at Fleertallet af dem og i alt Fald de dygtigste, de, der have meest virkelig kunstnerisk Gyde, vil

blive ved Theatret. De ville ikke forlade det Sted, som er saaledes udstyret, at der kun der alene kan gives virkelig gode Skuespil, de ville ikke forlade det Repertoire, hvortil de ere knyttede gennem et langt Liv, og som de ikke kunne komme til at spille i paa noget andet Sted. Det maae vi jo huske paa, at de Stykker, som det kongelige Theater engang har erhvervet, ere og blive dets Eiendom; Skuespillerne kunne ikke komme til at spille deri, uden at de blive ved det kongelige Theater; der er her et Bånd, som maa have stor Betydning for den virkelige Kunstner. Jeg troer derfor, at Kunstnerne i Reglen ingenlunde saaledes ville lade sig lede af Hensyn til, hvor de kunne tjene meest, men at det har en ikke mindre Betydning for dem, at de kunne komme til at tjene Kunsten. Naar de staae saa uafhængige, som de ville komme til at staae derved, at de sættes paa Rentepenge, ville de ogsaa kunne spille for billigere Betaling end ellers, og de ville i det Hele blive mere tilbøjelige til at tage Sagen i deres Haand. Hvis vi nedlagde Theatret, uden at Kunstnerne fik en saadan Sikkring for deres Fremtid — de have jo et Reiskrav, men lad os sætte, at de ikke havde det — vi vilde da mødes af en stor Uvillie, og det vilde da være langt mere vanskeligt at faae det til at gaae saaledes, som vi ellers kunde vente og maatte ønske. Naar vi blot vise Kunstnerne og i det Hele den kjøbenhavnske Befolkning Tillid, troer jeg ikke, at vi have Noget at frygte. Den, der regner paa de gode Egenskaber hos denne Befolkning og hos Kunstnerne, regner ligesaa sikkert som den, der regner paa de mindre gode. Det er en Tillid, der vises fra Rigsdagen og Regjeringens Side, som vil blive imødekommen med Belvillie. Kunstnerne ville glæde sig over den Frihed, der opnaaes derved, og over den Letlighed, de faae til at gjøre deres Mening gjældende angaaende den rette Maade, hvorpaa Kunsten skal drives, hvad de ikke kunne nu; det vilde de bringe Offre for, ja selv opgive den Fordeel, som de ellers vilde have ved at gaae til de mindre Theatre, hvor Kunsten ikke kan drives saaledes som ved det kongelige Theater, eller ved at gaae til andre